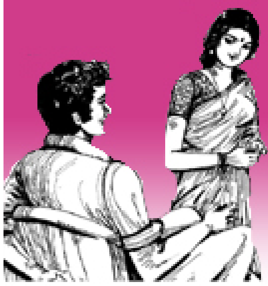

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ రోజు ఆఫీసు కారులో సుశీలతోపాటు ఆఫీసుకి బయల్దేరింది వరూధిని.

వరూధినికి లోలోపల ఆందోళనగా వుంది.

అసలేం జరుగుతుందో అర్థం కాని పరిస్థితి.

ఎవరో తన ప్రమేయం లేకుండా ముందుకి తోసినట్లు వెళ్ళిపోతోంది జీవితం.

కావాల్సినవి జారిపోయాయి.

అనుకోనివే వస్తున్నాయి.

దేవుడు తన పీక నొక్కి పూర్తిగా చావకుండా మళ్ళీ మళ్ళీ వదిలేసి వినోదిస్తున్నట్లుగా వుంది.

కారు ఎగ్మూరులోని సుశీల కావేరి టెక్స్‌టైల్స్‌కి చేరుకుంది.

చాలా విశాలమైన ఆవరణలో వుందా ఫేక్టరీ. ఆవరణంతా పెద్ద పెద్ద చెట్లతో నీడలు పరచుకుని చల్లగా వుంది. చెట్లకి వదలలేని ప్రియురాళ్ళలా రకరకాల రంగులతో విరబూసిన బోగన్ విల్లాలు చెట్టుమానులో కలిసిపోయి అల్లుకుపోయాయి. నమ్మిన ఆడదానికి ఎప్పటికీ భరోసాగా వుంటానని మాట యిచ్చిన ప్రియుళ్ళలా చెట్లు నిటారుగా నిలబడి కొమ్మకొమ్మనా పూల రెమ్మల్ని మోస్తున్నాయి.

సుశీల కారు దిగింది - వరూధిని అనుసరించింది కొంచెం బెరకుగా.

ఇద్దరూ లోనికెళ్ళగానే ఒక నడివయసు స్త్రీ ఎదురొచ్చి సుశీలకి విష్ చేసి చిరునవ్వుతో వరూధిని వైపు చూసింది.

"మా కావేరి మళ్ళీ తిరిగొచ్చింది." అంటూ నవ్వింది సుశీల.

ఆమె వరూధిని వైపు చూసి "అవును. నాకూ అలానే అనిపిస్తున్నది మేడం" అంది.

"ఈమె ఈ రోజు నుండి నీ పర్సనల్ సెక్రటరి. ఈ ఫాక్టరి బాగోగుల్ని ఈమెకి తెలుసు. నీకన్నిటికీ చేదోడు వాదోడుగా వుంటుంది. ఇక్కడ హోదాలూ, భేషజాలూ అంటూ ఏమీలేవు. న్యాయపరమైన లాభసాటిగా వ్యాపారాన్ని నడిపిస్తే చాలా కుటుంబాలు ఇంత తిని హాయిగా బ్రతుకుతాయి. మన ఫ్యాక్టరీలో పనిచేసేవారు ఎక్కువ మంది స్త్రీలే. అందరూ భర్తలు అనారోగ్యంగా వుండి పనిచేయలేని వారి భార్యలో లేక దురలవాట్లతో చనిపోయిన వారి భార్యలో! - వీళ్ళందరూ కష్టపడి చెప్పినట్లుగానే పని చేస్తారు." అంది సుశీల.

ముగ్గురూ ముందుకి నడిచారు ఫాక్టరి అంతా చూస్తూ.

కొందరు బట్టల్ని రంగుల్లో ముంచి ఆరేస్తున్నారు.

మరికొందరు ఆరిన వాటిని ఇస్త్రీ చేస్తున్నారు.

ఇంకొందరు పొడవాటి బల్లల మీద రకరకాల డిజైన్లు ముద్రిస్తున్నారు.

"ఇవన్నీ నేత వస్త్రాలే వరూధినీ. కోరా రంగు నేత గుడ్డని కొని మనం వాటికి రకరకాల రూపుల్ని కలిపిస్తాం. నువ్వు కొంచెం ఇనోవేటివ్‌గా ఆలోచించి డిజైన్లు సెలక్టు చేసి చెబితే మనకి డిజైనర్ వున్నాడు అతను వాటిని తయారు చేస్తాడు" అంటూ చివరికి ఒక కేబిన్‌లోకి తీసుకెళ్ళింది సుశీల.

ఆధునికంగా తయారు చేసిన ఆ కేబిన్‌లో వరూధినిని ఎమ్.డి సీటులో కూర్చోబెట్టి "మళ్ళీ వెలుగొచ్చింది" అంది సంతోషంగా.

ముందే సిద్ధం చేసి పెట్టుకున్న ఫ్లవర్ బొకె వరూధినికి అందించింది, ప్రియంవదగా పిలవబడుతున్న పర్సనల్ సెక్రటరి.

"నువ్వంతా ఓపిగ్గా చెప్పు. తను తేలిగ్గానే అల్లుకుపోతుంది. తెలివైన పిల్ల" అని బయటకి వచ్చాక ప్రియంవదకి చెప్పి బయల్దేరింది సుశీల.

ప్రియంవద తిరిగొచ్చేటప్పటికే వరూధిని అక్కడున్న కొన్ని ఫైల్స్ తీసుకుని స్టడీ చేస్తూ ప్రియంవదని చూసి చిన్నగా నవ్వుతూ "ముందు ఆర్థికలావాదేవీలు తెలుసుకుంటే - మనం మరి ముందు ఇంకెంత మేరకు ఖర్చుపెంచుకోగలమో తెలుస్తుంది కదాండీ!?" అంది.

ప్రియంవద ఆ మాటకి సంతోషించింది.

"అవును మేడమ్" అంది నవ్వుతూ.

"నో మేడమ్. కాల్ మి ఏజ్ వరూధిని. నాకు నిజంగా పరిశ్రమల గురించి ఏమీ తెలియదు. మీరు నన్ను గైడ్ చేయండి. ఆర్థిక విషయాల గురించి ముందు నాకు వివరించండి. ఆ తర్వాత మన టెక్స్‌టైల్స్‌ని కొత్తపంథాలో ఎలా ముందుకి తీసుకెళ్ళాలో ఆలోచిద్దాం" అంది.

ముందు లోనికి చాలా బెరకుగా వచ్చిన వరూధిని సీట్లో కూర్చోగానే వెంటనే గంభీరంగా మారి కంపెని విషయాల్ని చర్చించడం అదీ ముందుగా డబ్బులు పెట్టుబడి, లాభనష్టాల గురించి మాట్లాడటం చాలా సంతోషాన్ని కల్గించింది ప్రియంవదకి.

ఆ సంగతే ఫోను చేసి సుశీలకి చెప్పింది.

సాయంత్రం ఇంటికెళ్ళి స్నానం చేసి రాజేశ్వరి పెట్టిన టిఫిన్ తిని చిత్రని ఎత్తుకుని ఆడిస్తున్న కూతురి ముఖకవళికల్ని గమనించసాగింది రాజేశ్వరి.

వరూధిని మొహం గంభీరంగానే వున్నా - నిన్నటి దైన్యం కనిపించలేదు రాజేశ్వరికి.

కాస్త ఊపిరి పీల్చుకుని - "ఎలా వుందమ్మా పని?" అనడిగింది.

"కొత్తకదమ్మా. కొద్దిగా స్టడీ చేయాలి. ఒక వారం పడుతుంది అర్థం కావడానికి" అంది జుట్టుపట్టి లాగుతున్న చిత్ర చేతుల్ని విడిపించుకుంటూ.

కాస్సేపటి తర్వాత "కాసేపు ఆంటీతో మాట్లాడాలి" అంటూ చిత్రని రాజేశ్వరికి అప్పగించి సుశీల దగ్గరకి వెళ్ళింది వరూధిని.

వరూధిన్ని చూడగానే సుశీల మొహం వికసించింది.

"నేనే వద్దామనుకున్నా. పగలూ రాత్రి బోర్ కొట్టిస్తున్నానేమోనని రాలేదు" అంది సుశీల నవ్వుతూ.

వరూధిని తాను గమనించిన విషయాల్ని క్లుప్తంగా ఆమెకు చెప్పి "డిజైనింగ్ చాలా మార్చాలి ఆంటీ!" అంది.

"అలాగే. జనానికి నచ్చేవేంటో గమనించి డిజైనింగ్ చేయించు" అంది.

బదులుగా వరూధిని నవ్వి "అలా కాదు ఆంటీ! మనం తయారు చేసే వాటిని జనం ఇష్టపడాలి" అంది.

"అంటే?" అంది సుశీల అర్థంకానట్లుగా.

"సినిమావాళ్ళు కూడా జనానికి నచ్చేవివే అంటూ తమ ఆలోచనల్నే పదేపదే రిపీట్ చేసి ఆ కళాఖండాల్ని మన నెత్తిన రుద్దుతుంటారు. అందుకని నవ్వొస్తుంది" అంది.

సుశీల వింటున్నది.

"ఎవరైనా ప్రేక్షకులు ఒక ముసలి హీరో అన్నీ అంటించుకుని కుర్రాడిలా రెండర్థాల పాటలు పాడి పడుచు పిల్లతో ఎగరడం యిష్టపడతారా? వాళ్ళు అలాంటి సినిమాలే పదే పదే తీస్తుంటే ఏం చేస్తారు. గతిలేక చూస్తారు. అలాగే కస్టమర్స్‌కి ఇవే ఇష్టం అని పదే పదే ఒకరకమైన డిజైన్స్ మనం ప్రవేశపెడితే ఛాయిస్ లేక కొనుక్కుంటారు. నేనీరోజు ఇతర కంపెనీల డిజైన్స్ కొన్ని తెప్పించుకుని చూసాను. కొంత భిన్నంగా చేద్దామని డిజైనర్‌కి చెప్పాను" అంది.

సుశీల మెచ్చుకోలుగా చూసింది.

"ప్రియంవద బాగా సహకరిస్తున్నారు. సరే వస్తానాంటీ!" అంటూ పైకి లేచి "రోజులో కాసేపు మీరు వస్తుండండి. అలా యజమాని రావడం వలన మాలో పనిపట్ల భయభక్తులు వుంటాయి." అని చెప్పి వెళ్ళిపోతున్న వరూధినిని మెచ్చుకోలుగా చూసింది సుశీల.

"ఈ మమత ఏమయినట్లు? చాలా నమ్మకంగా మాట్లాడిందే కొంపదీసి మళ్ళీ మోసం చేసిందా?' అని ఆలోచిస్తూ బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళింది సుశీల.

ఆ రాత్రి సరోజని భోంచేయలేదు.

నిద్ర అసలే లేదు.

నిక్షేపంలాంటి కుర్రాడు ఎందుకూ గాకుండా పోతున్నాడని భయంగా వుంది. చక్కటి పిల్లాడు. చదువూ సంస్కారం వున్నవాడు. ఇలా అయిపోతున్నాడేంటి?

ఈ నిర్భాగ్యపు ప్రేమని విషమని తెలియక అమృతమని తాగి జీవితాల్ని నాశనం చేసుకుంటున్నారే! ఇప్పుడెంత పనయ్యింది?

ఏ కట్లపామునో, తాచుపామునో - తాళికట్టి ఇద్దరి పిల్లల్ని కని బతుకు ఈడ్చేదానికి ఈ ప్రేమలూ సింగినాదాలూ ఎందుకూ?

రేపు దేవుడి దయవల్ల వాడొస్తే - వాణ్ణి వాస్తవ జీవితానికి తీసుకురావాలి. అసలు వాడొస్తాడా? ఎన్నడూ లేంది కొట్టింది! అనుకుంటూ ఆలోచనల్తో సతమతవవుతూ ఏ తెల్లవారుఝామునకో పడుకుంది సరోజని.

మెలుకువొచ్చేసరికి ఎండ మొహాన పడి చుర్రుమనిపిస్తోంది. 'అయ్యో నా సిగ్గు చివడ. ఈ వేళప్పుడు దాక పడుకున్నానేంటి,' అనుకుంటూ ఆదరాబాదరా లేచి మొహం కడుక్కుని కాఫీగ్లాసు తెచ్చుకుని వీధిలో రాటకి జేరబడింది సరోజని.

అప్పుడే నాగిని, వాళ్ళమ్మ కలిసి ఇంటి ముందునుండీ వెళ్తూ కనిపించారు.

సరోజని మరోసారయితే ఏదో ఒకటని పలకరించేదే

ఇప్పుడసలు మనసు రాలేదు.

నాగినీని చూస్తే చీమలు పెట్టిన పుట్టలో పాములు జేరతాయన్న సామెత గుర్తొచ్చి మనస్సు కలుక్కుమంది.

"దేవళానికి పోయొస్తుము" అంది వాళ్ళమ్మ.

సరోజని నిస్సత్తువగా తలూపింది.

"పెండ్లి పెట్టికుంటిమి కదా!" అందావిడ తిరిగి.

సరోజని అలానే సర్పద్రష్టలా చూస్తోంది.

"వాండు కూడ వచ్చినాడు" అంటూ ముందుకి సాగిపోయారు. నిస్సహాయంగా లోపలికొచ్చి కుర్చీలో కూలబడి కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆ కళ్ళనుండి రెండు కన్నీటి బిందువులు జారిపడ్డాయి.

ఒక్కసారి కాళ్ళమీద ఏదో స్పర్శ.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరచింది సరోజని.

హేమంత్! కాళ్ళమీద తలపెట్టుకుని.

గబుక్కున హేమంత్‌ని లేవదేసి "ఏంట్రా యిది?" అంది కంగారుగా.

"క్షమించాంటీ, నిన్న నేనలా ప్రవర్తించి వుండకూడదు" అన్నాడు గద్గదంగా.

"స! నేనేవీ అనుకోలేదురా! నా చెయ్యికి బొల్లిరానూ! గబుక్కున కొట్టేసాను. దెయ్యం పట్టింది నాకు" అంది బాధగా.

"లేదాంటి అమ్మ తర్వాత అమ్మవి. నువ్వు కొట్టేవనికాదు. నా ప్రమేయం లేకుండా అంతా జరిగిపోతోంది. ఎంత చెప్పినా వినడంలేదు. మాటాడితే ఉరేసుకుంటానంటున్నాడు. బెదిరిస్తున్నాడు. ఈ పెళ్ళి నేను చేసుకోలేనాంటీ. నువ్వన్నా నాన్నకి చెప్పవా?" ఒక చిన్నపిల్లాడిలా అర్థించాడు హేమంత్ జాలిగా సరోజని కళ్ళలోకి చూస్తూ.

సరోజనికి ఏం మాట్లాడాలో పాలుబోలేదు.

"ఏంటాంటీ, నాకోసం ఒక్కసారి నాన్నతో..."

సరోజని ఆప్యాయంగా హేమంత్ తల నిమిరింది.

"పిచ్చి సన్నాసి. నువ్విలా నన్ను బతిమిలాడా లేంట్రా. అన్నీ అయ్యాయి. నన్ను తిట్టినా ఆఖరికి కొట్టినా పరవాలేదని ఎల్లి కాళ్ళట్టుకుని అడిగేన్రా! ఆడు మడిసా! ఆడికి పిల్లలని పెళ్ళావని ఎప్పుడన్నా కనికరముందా! ఆడుకొంచెం కూడా మనసు మార్చుకోలేదు."

హేమంత్ తలదించుకున్నాడు.

"సరే ఆంటీ! ఏం జరిగితే అది జరుగుతుంది. నేనీ పెళ్ళిమాత్రంచేసుకోను. ఛస్తే చావనీ!" అంటూ పైకి లేచాడు.

సరోజని చటుక్కున హేమంత్ చెయ్యి పట్టుకుంది.

"ఒరేయ్! ఒక మాటడుగుతా, జవాబు చెబుతావా?"

ఏమిటన్నట్లుగా చూశాడు హేమంత్.

"నీకు..నీకు వరూదిని కనిపిస్తదని నమ్మకముందా?"

ఆ ప్రశ్నకి అయోమయంగా చూశాడు.

"పిచ్చిసన్నాసి. ఆ పిల్లని నీ బాబు బవుశా యిలాగే సస్తానని బెదిరించి వుంటాడు. అందుకే వున్నపాటుగా చేస్తున్న ఉద్యోగాన్నీ, సొంత కొంపనీ వదిలేసెళ్ళిపోయింది. బెదిరిపోయికాదురా! ఇసిగిపోయి. అంటే చాల గట్టిగా నిర్ణయించేసుకుందన్నమాట. ఇక వరూదిని నీకు తారసపడదు. ఒకేళ కనబడ్డా నిన్నిక చేసుకోదు" అంది సరోజని.

"ఆంటీ!"

"అవున్రా! ఇది నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం"

హేమంత్ ఆమె మోకాళ్ళమీద తలపెట్టి పడుకున్నాడు ఆమె చీరకుచ్చిళ్ళ తడి ఆమెకు తెలుస్తోంది.

"నా మాటిని నాగినీని పెళ్ళిచేసుకో"

ఉలిక్కిపడి చూశాడు హేమంత్.

"అవున్రా! నేనే ఈ మాట చెబుతున్నాను. స్రుహలో వుండే మాట్లాడతన్నా. ఇది జీవితం. సినిమా కాదు బతుకు బుగ్గి చేసుకోటానికి. మిగతా బతుకు యిట్టం వున్నా లేకపోయినా లాగాలి. మీ మావ సస్తే నేను బతకటం లేదా! మీ యిద్దరికీ రాసిలేదు.

నువ్వు నిదానంగా వుజ్జోగం చెయ్యాలి. నలుగురిలో మడిసిలా బతకాలి. తప్పదు. ఈ నాగిని కాకపోతే యింకో భోగిని. ఆడది - లేకుండా బతుకు నడవదు. కాగడానో కిర్సనాయిలు దీపమో కొంపలో పెట్టే దిక్కొకటి వుండాలి. ఇద్దరు నలుసులు పుడితే నీ బాజ్యతలు మారిపోతాయి. వచ్చిందొక కలనుకో. కాళీగున్నప్పుడు తల్సుకో. అంతే!" అంది సరోజని మనసు దిటవు చేసుకుని.

"నెవ్వర్ ఆంటీ!" అన్నాడు హేమంత్ ఉద్రేకంగా.

"ఆ పిచ్చివాగుడే వద్దు. నేను నికార్సయిన నిజాలు వడగట్టి చెబుతున్నా. అనుకున్నది జరగలేదని ఎత్తిపడెయ్యడానికి ఇది కుండకాదు. జీవితం. చెయ్యాల్సిన పనులు చాలా వుంటాయి. దేవుడు నీకేదో పెద్ద బాజ్యతే ఒప్పజెప్పుంటాడు. కాదనడానికి నువ్వెవరివి?"

"కాని..కాని.. ఇదెలా సాధ్యం ఆంటీ! నేను వరూని మరచిపోలేను" అన్నాడు హేమంత్ ఉద్వేగంగా.

'పిచ్చి సన్నాసీ! ఎవరు మరచిపొమ్మన్నారు. మీ అమ్మెళ్ళిపోయింది. మరచిపోయావా? ఇదీ అంతే!"

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

సరోజని హేమంత్ గడ్డం పట్టుకుని "నా మాటిను. కాలికి దెబ్బ తగిలిందని నడవడం మానలేం. జీవితమూ అంతేరా! కదిలిస్తే ఎందరి బతుకుల్లో ఎన్ని కతలుంటాయో! లే! నడక సాగించు."

"మరి.. మరి.. నాగినీకి ఇదంతా చెప్పనా?"

హేమంత్ కొంత దారికొస్తున్నందుకు సరోజని సంతోషించింది.

"పిచ్చి ఎదవా! ఇలాటియ్ సెప్పుకుంటార్రా! ఇక సీమ కుట్టినా నిన్ను అనుమానంగానే చూస్తది. ఆడబుద్ది నీకు తెలవదురా ఎదవా! ముందు బాగానే యింటారు అరికతలా! ఆనక నీ బతుకుంటది. వద్దు. ఇది నీ మనసులోనే సమాది చెయ్యి."

హేమంత్ లేచి నిలబడ్డాడు నిస్సత్తువగా.

"వస్తా ఆంటీ!" అన్నాడు.

అతనెళ్తుంటే గుండె పిండేసినట్లు చూసింది సరోజని.

తనేంటి.. ఇలా చెప్పేయగలిగింది. ఇంత కఠినత్వం ఎక్కణ్ణుంచొచ్చింది తనకి.

సరోజని కళ్ళు అవిరామంగా వర్షించసాగాయి.

అలానే కూలబడిపోయింది నిర్జీవంగా.

సన్నాయి మేళం వినిపిస్తోంది సన్నగా.

రామలక్ష్మి పరిగెత్తుకొచ్చింది గాభరాగా.

"అక్కా! అక్కా, ఏవంతుని పెళ్ళికొడుకుని చేస్తున్నారంట"

సరోజని పేలవంగా చూసింది రామలక్ష్మి వైపు.

"అక్కా మాట్లాడవేంటి? హేమంతు ఈ పెళ్ళికి ఒప్పేసుకున్నాడా?"

దానికీ జవాబు చెప్పలేదు సరోజని.

"ఒక్కసారెళ్ళి చూసిరా అక్కా!"

"వద్దే, నేనెళ్తే బాగోదు" అంది నిస్సత్తువగా. రామలక్ష్మి అర్థంకానట్లుగా చూసింది.

"ఆ కథ ముగిసిందే మర్చిపో" అంది చివరికి చిన్నగా

రామలక్ష్మి విభ్రాంతురాలయిపోయింది - సరోజని వైపు నిర్ఘాంతపోయి చూస్తూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments